

פניני עין חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכונת "עין חמד" - מכללת ציון

פְּרֻשֶׁת בְּלֶק - שְׁנַאת הַגּוֹיִים לְיִשְׂרָאֵל

"וַיִּקֶץ מוֹאָב מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (במדבר כב, ג)

הוא הפליג בספינה מארץ ישראל לאטליה, אחד מגדולי הרופאים בעולם שהיה בספינה, הודיע שהוא עומד לדרוש ולהזהיר על גודל הסכנה שיש בעישון סיגריות.

אותו רופא אכן הודיע לשומעים כמה רע העישון. הוא הוסיף ואמר כי הסיגריות מקצרות את חיי האדם כפשוטו ממש.

לאחר מספר שעות הרב ראה לתדהמתו המרובה את אותו הרופא מסתובב להנאתו ומעשן סיגריה.

הרב פנה אליו ושאל: "אדוני הרופא סיפר אך לפני מספר שעות על הנזק שגורם העישון. והנה הרופא בעצמו נוהג כנגד כל מה שאמר?"

הרופא ענה לו בתמיה: "נכון שאמרתי כי עישון מקצר את חיי האדם. אך לא אמרתי שכדאי להימנע מלעשן בגלל זה. יתר על כן, אני מעדיף להפסיד עשר שנים מהחיים שלי ובלבד שאוכל לעשן. בלי העישון חיי אינם חיים!"

בעקבות מקרה זה הרב כתב, שעתה הבין את גודל טומאת הכופרים והגויים. אפילו חכם גדול ומפורסם אצלם מסכים לקצר את חייו רק כדי להשיג עוד הנאות חולפות ומזדמנות, וללא זה חיהם אינם חיים.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א
חבר הרבנות המקומית מבשרת ציון

שְׁנַת לַבְּתָר

ע"פ	כנסת לבת	צאת לבת	בינין חם
י"ט	19: 14	20: 26	21: 21
כ"א	19: 31	20: 24	21: 18
מ"ט	19: 35	20: 27	21: 22
כ"ג	19: 31	20: 23	21: 18

רש"י הקדוש פירש את המילים: "וַיִּקֶץ מוֹאָב" (במדבר כב, ג) - קצו בחייהם. צריך להבין מה הטעם שמואב קצו בחייהם, וכי מפני הפחד ממלחמה עם ישראל הם כבר איבדו את הטעם לחייהם?

לפי מה שכתבו הראשונים (רמב"ן במדבר כ"ב ג') יש לתמוה: הרי בלק כבר ידע שעם ישראל לא ילחמו נגדו, שהרי כבר קיבלו ציווי על כך: "אַל תִּצְרַךְ אֶת מוֹאָב וְאֶל תִּתְגַּר בָּם מִלְחָמָה" (דברים ב, ט).

הם לא חששו אלא שמא עם ישראל יכבשו את הערים שסביבות מואב ויטילו מס על המואבים. אם כן, קשה יותר להבין מדוע המואבים קצו בחייהם. האם מחמת חשש כזה האדם כבר קץ בחייו רק מפני חשש הפסד ממון של תשלום מס?

נראה שהביאור בזה שהם חששו שאם עם ישראל יתגברו עליהם במלחמה וישלטו עליהם, יתחילו הם להסתובב ביניהם. במציאות כזו יקשה עליהם להמשיך לחיות חיי תאוה והפקרות כתאוות ליבם.

כאשר הם יראו בכל עת את האמת והיופי שבחיי הקדושה בעם ישראל, המצפון שלהם לא יניח להם להמשיך לנהוג בהפקרות כדרכם. זה הכוונה שהם קצו בחייהם מפני בני ישראל.

כל חיי הגוי הם רק כדי למלאות את תאוות-ליבו. ברגע שאינו יכול למלאות את תאוות-חייו אינם חיים.

הגאון הרב משה שטרנבוך שליט"א סיפר על כך (בספרו ביאורים והנהגות על התורה): כאשר

הצלחה בגור"ר

יצחק אריאל בן טובה חגי חיים וב"ב שמואל אימן בן אסתר זרי שגית בת רותי מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים ליאור יהושע סומך וב"ב גלית בת מסודי יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה רונן אברהם וב"ב קסירר אפרים וב"ב רחל ברכה בת פדילה דליה משפ" שטרית נעם יצחק בן רחל ברכה רינה בת סימי וב"ב יוסף ליאור בן דליה אפרת- הצלחה בכל העניינים י.מ.ש כדורי אקבלי יוסף חיים בן נסכה שולמית ומרדכי חיים דויטש וב"ב עמית בן אהרון וב"ב

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן חיים בן אלן אסתר רותית בת סימי תרצה בתיה בת ימנה נינט יוסף בן רוחמה אילן בן ג'וליאט יפית שרה בת ג'ינה דרור בן סופיה אנאל חביבה בת שולמית מיטל בת מלכה מאיר בן שרית ואליהו טליה עדן אסתר בת שולמית נעם בן שרה שירי ימנה בת שולמית דוד עומרי בן יהודית שושנה שירה בת סילביה שמעון בן שולמית סיון רבקה בת אלן אסתר עמית בת טובה אברהם גורג'י בן דליה אפרת אורן בן נעמי

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אליהו דרור בן ימנה אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר רחל מרים בת יהודית דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה נעמה בת יפה דגנית בת שושנה אסף בן סופיה נתנאל בן ג'ינה מיטל בת שושנה

רפואה שלמה

מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרח- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה סימי בת סוליקה שלו בן מזל פחמיה אורן בן אסתר דינה בת מזל נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל שירה שילת בת אורלי אפרים בן שרה לביא ישראל בן תמר חיה אסתר בת סוליקה מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה יהודה אריה בן רחל ברכה ישראל בן חווה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה משה בן נדימה עינת בת רחל ברכה בנימין בן יקוט רפאל משה בן רחל יצחק בן פנינה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק בן רבקה רותית בת סבריה קסנש בת דגטו יצחק בן חנון רפאל אבידן בן תקווה אליהו בן רחל מיכאל יהודה בן מרים בנימין בן ברכה אלן אסתר בת שרלוט יהודה לייב בן אסתר מלכה נעמה בת שרה יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים

העלון מוקדש לעילוי נשמת משה בן גורג'יה ז"ל

לרפואה שלמה לנוריאל בן אסתר

לרפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר וליילד אלחנן רפאל בן איריס וליילד אורי חיים בן שלי

הצלחת דביר בן נלי רחל
זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה וגלית בת מסודי
הצלחת ולרפואת אברהם גורג'י בן דליה אפרת וב"ב והצלחת יוסף ליאור בן דליה אפרת וב"ב
לע"נ הצדיק ר' חיים אבישלום כהן פרחיה בן בלנקה זצ"ל

שׂוֹאֵל וּמְשִׁיב בְּהִלְכָה - שֶׁבֶת- הַטְּמָנָה - חֵלֶק ג'



מהו איסור הטמנה?

שאלה:

תשובה:

להלן סיכום ההלכה מפי ר' אליהו חיים פנחסי, רבנות מקומית מבשרת מתוך ספרו 'הכשרות למעשה':

אסור להטמין בשבת, אפילו באופן שאינו מוסיף חום לתבשיל, ואפילו אם התבשיל כבר מבושל כל צרכו. **הערה:** חז"ל גזרו, שמא ימצא קדירתו צוננת ויבוא להרתיחה. כן פסקו השו"ע (או"ח סימן רנז ס"א), משנה ברורה (שם ס"ק יג) ושער הציון (סק"ו). כתב הגרש"ז אורבך בספר 'שמירת שבת כהלכתה' (פ"א סו"ה והערה קצג) אע"פ שהפלטה כאש קטומה ואין חשש חיתוי, מכל מקום הבגדים מוסיפים הבל מחמת חום הפלטה, נחשב כגפת, שלא שייך בו חיתוי ואסור. ראה משנה ברורה (סימן רנז ס"ק מז).

לכן אסור לתת על הסיר מגבת או שמיכה כדי לשמור את החום. בדיעבד, אם עבר והטמין- התבשיל מותר. **מקורות:** הגרי"ש אלישיב זצ"ל כתב בספר קובץ תשובות ח"ג (סימן מב) אדם שעבר והטמין, אינו חייב להסיר את הטמנה. הטעם הוא, מכיוון שאיסור הטמנה בדבר שאינו מוסיף הבל, הוא שמא ימצא קדירתו צוננת וירתיח אותה. יתכן, שאסרו רק את פעולת הטמנה, אבל לא חששו, שמא יסיר את הטמנה וירתיח את הקדירה.

סיר לבישול איטי, שיש לו קדירה כפולה [קרק פוט], והסיר החיצוני מתחמם על ידי גופי חימום חשמליים ובסיר הפנימי מונח התבשיל, נחלקו הפוסקים האם מותר להשתמש בו, או שמא יש בו איסור הטמנה. העיקר להלכה להתיר. **הערה:** דעת הגרי"ש אלישיב זצ"ל להחמיר בזה, כפי שהובא בשמו בספר 'מטבח כהלכה' (ביאורים לפ"ה אות א). כן דעת הגרש"ז אורבך זצ"ל בסוף ספר 'אורחות שבת' ח"ט (בירורי הלכה סימן ב). אולם בשו"ת 'שבט הלוי' ח"ט (סימן נב) וכן הראש"ל בספר 'חזון עובדיה- שבת' ח"א (עמוד טד) כתבו להתיר, מכיוון שמכסה הקדירה אינו נדון כהטמנה, משום שעיקר מטרתו לשמור על התבשיל מפני הלכלוך, כמבואר בשו"ע (סימן רנז ס"א). ע"ש. עוד נראה להתיר, מכיוון שסיר החרס שהמאכל בתוכו אף שהוא מוטמן בתוך הסיר החשמלי מכל מקום יש הבדל של 2 ס"מ ביניהם. בכהאי גוונא כשיש הבדל אוויר לא הוי הטמנה כמבואר בשו"ע (שם ס"ח) שכאשר מניח ע"ג הקדירה כלי רחב שאינו נוגע בצידי הקדירה אין כאן הטמנה. דדין זה הוא לפי דברי התוספות בשבת (מח). דלא אסרו, אלא כשמטמין ומדביק סביב הקדרה דומיא דרמץ אבל תנור או חפירה שיש אוויר בין הדפנות לקדירה, אין לאסור. ע"ע מ"ש בשו"ת מנחת פאר ח"א (סימן יג) דהמיקל יש לו ע"מ שיסמוך. **ובלבד שיכסה את כפתורי הפעלה.**

כאשר מטמין את החלה תחת השמיכה הנתונה מערב שבת 'בדרך אגב' מותר. כגון, אם הסיר את השמיכות לבדוק את התבשיל או להוציא מתוכו, כאשר הוא מכסה בחזרה, מותר בדרך אגב לכסות דבר יבש, כגון חלה. **מקורות:** משנה ברורה (סימן שיח ס"ק נא) בדעת מרן השו"ע. בשו"ת מנחת שלמה מהדו"ת (סימן יב אות ח) כתב, שלא הותרה הטמנה דרך אגב אלא כשאפשר לתלות שהכיסוי הוא עבור הקדירה שהיתה טמונה קודם לכן. לדעת החזון אי"ש (או"ח סימן לז ס"ק יז) אין לעשות כן.

איסור הטמנה נאמר אפילו בקדירה מבושלת כל צורכה, ואפילו מצטמק ורע לו. **מקורות:** שו"ע (סימן רנז ס"ז). הרמ"א כתב, י"א דמבושל כל צורכו - אין בו איסור הטמנה.

אָמוּנָה בְּבוֹרָא עוֹלָם



הרב משה פורטמן זצ"ל ששימש כעוזרו הנאמן של מרן הרב הצדיק מפוניבז', הגאון ר' יוסף שלמה כהנמן זצ"ל, סיפר: ביטחונו של רבינו בה' יתברך היה לאות ולמופת. יום אחד מספר אנשים התאגדו יחד לבוא ולתבוע מרבינו את החובות הכספיים שחב להם (הרב לווה מאותם אנשים עבור ההוצאות של ישיבת פוניבז'- תשלומים לר"מים, אוכל לתלמידים וכיו"ב).

הרב אמר להם: "מחר בעזרת ה' אביא לכם את הכסף". אחד המלווים ענה: "הרב, כבר אמר לנו זאת פעמים רבות ולא יצא מזה מאומה". הרב מפוניבז' קם לפתע בצורה נחרצת ואמר: "אני מבטיח לכם, שמחר כולם יקבלו ממני את הכסף!". כששמעו את ההבטחה הזו, שיצאה מפי הצדיק, המלווים יצאו מהבית. לאחר מכן שאלתי את מרן: "כבוד הרב, הרי אני יודע שאין לרב פרוטה. על סמך מה הבטיח, שמחר כולם יקבלו את הכסף? הרי מדובר בסכומים גדולים!". הרב ענה לי: "גם אתה תראה, שיהיה לי". למחרת, הרב אמר לי: "היום לוקחים מונית ונוסעים". לא ידעתי לאן הרב רוצה לנסוע ולא שאלתי.

הזמנתי מונית. כשהנהג הגיע, נכנסנו לרכב. נהג המונית שאל: "להיכן אתם רוצים להגיע?". הרב מפוניבז' ענה לו: "סע לאן שאתה רוצה". הנהג נדהם מהתשובה. אף פעם לא נתקל בנוסע שביקש כך. הרב הרגיע אותו ואמר: "מה אכפת לך. תיסע לאן שאתה רוצה, ואני אשלם לך מחיר מלא..."

הנהג התחיל לנסוע לעיר תל-אביב הסמוכה לבני-ברק. הם נסעו ברחובות ללא מטרה... לפתע מישהו סימן למונית לעצור. המונית נעצרה, ואליה יהודי ניגש. הוא פנה לרב מפוניבז': "רבינו, כמה אני שמח לראות את הרב... זה עתה השלמתי ב"ה עסקה גדולה. הבטחתי, שאם היא תצליח- אתן את המעשר לישיבת פוניבז'. הכסף נמצא אצלי בכיס, ולא ידעתי כיצד להעביר אותו לרבינו. הנה הקב"ה זימן אתכם לידי". האיש הוציא את הכסף ומסר אותו לרב. **למרבה הפלא, היה זה סכום שהספיק לכסות את כל החובות...**

עושה אירוע שמחה באולם שמחות וברצונך להפוך אותו לכשרות "מהדרין-גלאט"?

צוות משגיחים תלמידי חכמים ידאגו לכך בכל איזור בארץ. ההשגחה החל מזמן אספקת הבשר ועד למנה האחרונה. בפיקוחו של הרב אליהו חיים פנחסי שליט"א 052-6329144 (הנייד באישור ועדה רוחנית)

מינויים

לקבלת העלון חנים במייל מדי שבוע, יש לשלוח בקשה למייל

PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

ניתן להקדיש את העלון לעילוי נשמה, רפואה שלמה, הצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו'

נא לפנות לליאור בטל' 052-7652084

כתובת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבושם 26 א.ת.ד. 83375. מבשרת ציון. מיקוד 9076926

לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב אליהו פנחסי

בטל' 052-6329144

(הנייד באישור ועדה רוחנית)

אם ראשונים כמלאכים - הצדיק הרב סיני יצחק הלוי אדלר זצ"ל



הצדיק הרב סיני יצחק הלוי אדלר זצ"ל- נולד בשנת ה'תרפ"ח (1928) בפראג שבצ'כוסלובקיה. הגרמנים כבשו את פראג לאחר כעשר שנים. הגרמנים ניהלו רישום מדוייק של היהודים והכריחו אותם לעמוד טלאי צהוב. בנוסף, נאסר עליהם לצאת לאחר החשיכה וכן היה אסור להיכנס לכל מקום ציבורי כולל מגרשי משחקים לילדים. בשנת ה'תש"ג (1943) הגרמנים ימ"ש העבירו את היהודים לגטו טרזין. לאחר מכן העבירו קבוצת אנשים שביניהם היו רבינו ואביו למחנה הריכוז אושוויץ בירקנאו. אביו ומשפחתו של רבינו הי"ד נעקדו על קדושת ה'. רבינו הצליח להשיג תפילין בדרך לא דרך. כאשר הגרמנים ידעו כי הצבא הרוסי יכנס בעוד זמן קצר אל המחנה, הם החליטו לקחת את היהודים שנשארו אל 'צעדת המוות'. משמעות הדבר שהם הלכו בשלג במשך מספר ימים. רבים מאחינו היהודים לא שרדו את המסע המפרך. לאחר כשלושה שבועות רבינו הגיע אל מאוטהאוזן. משם עבר למחנה גונסקירן. רבינו שתה את כוס התרעלה ואיבד את משפחתו. בניסי ניסים הצליח לעבור את השואה האיומה. רבינו הגיע ללונדון ולמד בישיבת 'עץ חיים'. בשנת ה'תש"ו (1946) עלה לארץ ולמד במשך שש שנים בישיבת חברון בירושלים. בשנת ה'תשי"ב (1952) עבר לכולל 'בית זבול' ולמד שם שלוש שנים.



בשנת ה'תשכ"ב (1962) התמנה כרב ראשי אשכנזי באשדוד, במקביל לרב הספרדי ישראל אליזרע. פעל רבות ונצורות יחד עם הרב הספרדי. הם הצליחו לגרום לכך שנמל אשדוד לא יפעל בשבת ועד היום הנמל לא פועל בשבת. בשנות ה-80, לאחר פטירת אשתו, עזב את רבנות העיר אשדוד, כדי להתמסר ללימוד תורה. עבר להתגורר במבשרת ציון, שם החל ללמד בכולל מר"ץ (מרכז צוותים). הרב העביר בכל יום שיעורים עוד לפני מניין ותיקין וגם שעה לאחר התפילה בנוסף לשיעורים רבים. כך נהג, בכל יום, במשך שנים רבות. נפטר בי"ט תמוז ה'תש"פ (2020). חי כ-92 שנים. ציונו בסנהדריה.



אביו: ר' ד"ר שמעון אדלר (לימד בת"ת 'מחזיקי הדת' באנטוורפן שבבלגיה. שימש בקהילות שונות, ביניהם כרבה של העיירה זברסלב וכרב בית-הכנסת 'הוכשול' והיה הרב של פראג).
אימו: מרת רייזיל (בת ר' סיני שיפר ומרת אסתר פרל). **אשתו:** מרת שרה מרים (בת ר' מרדכי יהודה לייב זק"ש, רבה של שכונת 'שערי חסד' ומרת רוחמה חיה בריינה, בת ר' יעקב משה חרל"פ).

מרבותיו: הגאון ר' אליהו לופיאן, מרן הרב שלום אלישיב. **מספריו:** **דבר סיני-** סדרת ספרים עם חידושים על הש"ס, חידושים ביד החזקה, על חגי ישראל ומועדיו, על התורה, ענייני שבת, הלכה ובאגדה, שו"ת בנושאים הקשורים לשואה **יהודיה יבגיא צלמות-** אוטוביוגרפיה, חייו במחנות ריכוז • **הורינו-** קורות חיי הוריו (בשיתוף עם אחיו ר' מתתיהו)

מידי שנה במוצש"ק הרב ערך סעודת הודיה רבת משתתפים לרגל שיחרורו ממחנות ההשמדה. למרות התנאים האיומים והקשים ששררו במחנות ההשמדה רבינו השתדל לקיים כמה שיותר מצוות ואפילו בדוחק רב. רבינו סיפר: אחד מהיהודים הצליח להבריח תפילין למחנה. בחורף היינו יוצאים לעבודה הרבה לפני עלות השחר. הייתי מניח תפילין תוך כדי עבודה (מתחת לערימת החציר בד"כ). פעם אחת אירע לי דבר שאפשר להסבירו רק כנס. נכנסתי לאחד הצריפים ששימש כבית-מלאכה. ישבו בו אסירים רבים ועסקו איש-איש במלאכתו.

נעמדתי באחת הפינות. הנחתי תפילין כשפני מופנות לקיר והתפללתי. עמדתי כך, עטור תפילין וכובעי על ראשי. לאחר מספר דקות שמת לב כי השתרר במקום שקט בלתי רגיל. הסתובבתי כדי לעמוד על פשר הדבר. לתדהמתי הרבה ראיתי שבאותו רגע ממש עברו מאחורי גבי, במרחק של מטרים ספורים, שלושה קצינים בכירים של הס"ס. ביניהם היה מפקד המחנה ומפקד אזורי הממונה על ענייני העבודה.

הם הגיעו לביקורת פתע. **למרבה הפלא, אף אחד מהם לא הבחין בי ובמעשי.** אין לתאר מה היה קורה לי אילו הבחינו בי. הרי באותו הרגע עברתי מבחינתם על כמה עבירות חמורות ביותר: **הנחתי תפילין.** בנוסף לכך **חבשתי כובע לראשי.** דבר שהיה בניגוד לאחד מחוקי המחנה: "בראותך איש ס"ס- הסר מיד את כובעך". בפרט כשאתה נמצא במקום מקורה, שזה כשלעצמו דבר חמור מאוד. **גם עמידה כשהגב מופנה אליהם נחשבה עבירה חמורה.** ומעל הכל, **עברתי את כל העבירות הללו באמצע העבודה! דבר זה נחשב לחבלה במאמץ המלחמתי, שאין עוון חמור ממנו.** (רבינו בענוה הגדולה שלא תלה את הנס המופלא שהתרחש עימו בזכותו, אלא הוסיף ואמר): "היהודי בעל התפילין היה צדיק תמים. בוודאי בזכותו ובזכות התפילין שלו התרחש לי הנס הזה!".

רבינו סיפר על הרגע שכה יחלו לו, השחרור מידי הנאצים הארורים ימ"ש וזכרם. היה זה לאחר שראו את הג'יפ הראשון של הצבא האמריקאי נכנס למחנה. רבינו היה במחנה גונסקירן. המחנה היה במרחק קצר מהכביש הראשי המחבר בין שתי ערים באוסטריה: וולס ולמברך. רוב אנשי המחנה, שהיו מסוגלים ללכת, יצאו מהמחנה לכיוון העיר וולס שהיתה קרובה יותר. רבינו ובחור בשם יהודה בקון החליטו ללכת בכיוון ההפוך. לימים סיפר כי חשב בתמימותו שכך יגיעו לשוויץ. **לאחר שהגרמנים עזבו את המחנה, הם התנפלו על מחסן האוכל של המחנה. כך כל אחד מהם השיג פרוסות אחדות של לחם.** כך הם יצאו לדרך. לאחר שהלכו כברת דרך הם נתקלו במכונית נטושה. רבינו וחברו נכנסו לתוכה כדי לסעוד את הפרוסות שהיו בידיהם.

באותו הרגע בדיוק עברה על ידם קבוצה של גויים אוקראינים שנראו כשבויי מלחמה. כשהם ראו שהם מחזיקים בידיהם לחם, הם התנפלו עליהם וחטפו את הלחם. ככל הנראה גם הם היו רעבים. כמובן שרבינו וחברו לא יכלו לעשות מאומה מול אותה קבוצת גויים. לאחר מכן התברר לרבינו שלחם זה שהיה מיועד לחלוקה במחנה, הורעל ע"י הגרמנים ימ"ש. הרשעים הארורים רצו לתת אותו לאסירים במחנה כדי להרוג אותם. אולם הם לא הספיקו להפיק את זממם.

קבוצת הגויים שחטפה את הלחם ואכלה אותו, מתה ממנו. למעשה הם זכו לראות במו עיניהם כיצד בורא עולם שומר עליהם מכל רע. גם כאשר רואים דבר שנראה באותו הרגע אכזרי, בסוף מתגלה כמעשה חסד של בורא עולם. ה' יתברך רצה להגן עליהם שלא ימותו ע"י אכילת הרעל, ולכן זימן את אותה קבוצת גויים שחטפה מידיהם את הלחם המורעל, וכך הצילה את חייהם! (הסיפורים מעובדים מתוך ספרו 'בגיא צלמות')

כָּל מֵה שֶׁה' עוֹשֶׂה - לְטוֹבָה



באותו יום, הוא צעד בלי כוונה במסלול הישן, שעובר ליד החנות הגדולה והמפוארת שהגוי פתח. עיניו הביטו אל החנות שלא מרצונו. הוא ראה מודעה גדולה - "החנות למכירה".

הוא לא האמין למראה עיניו. "מה? למה? למה למכור חנות מצליחה כל כך? למה הבעלים רוצה למכור אותה פתאום?" תהה לעצמו והוא החליט, "אכנס לשאול אותו. אין לי הרבה מה להפסיד, שהרי אני ממילא צריך לעזוב את החנות הותיקה שלי בעוד זמן קצר".

הוא ניגש לבעל החנות ושאל על השלט המוצב בחוץ. "החנות אכן למכירה", הגוי אמר, "יש הרבה קונים והרווחים יפים מאוד". הוא הסביר שיש לו סיבות אישיות המאלצות אותו לעזוב את האזור, לכן הוא חייב למכור את החנות.

"אני מעונין עקרונית לקנות את החנות", הסוחר אמר, "האם נוכל לשבת ולשוחח על כך באופן רציני?". "נוכל בהחלט. תבוא מחר בבוקר בשעה עשר בדיוק. אל תאחר, מכיוון שבשעה אחת עשרה קבעתי פגישה עם אדם אחר, שגם הוא מתעניין בחנות".

בשעה עשר הסוחר היהודי הגיע לחנות של הגוי. לאחר משא ומתן לא ארוך במיוחד הם הגיעו להסכמה וחתמו בשעה טובה ומוצלחת על הסכם מכירה. בשעה אחת-עשרה האדם האחר שהתעניין בחנות הגיע אליה. בעל החנות הודיע לו שהחנות כבר נמכרה.

כעת, במבט לאחור, יכל הסוחר להבין שכל הצער הגדול שלו- מקורו היה בטעות. הוא הצטער מאוד על החנות היפה והגדולה, שנפתחה בסמוך לחנות שלו ועל הצלחתה הגדולה.

הוא הצטער על העובדה שרוב הלקוחות הקבועים שלו עזבו אותו וכמעט שנשבר לרסיסים, כששמע כי עליו לעזוב את מקום השכירות הוותיק שלו.

מה התברר למפרע? הכול היה לטובתו ולתועלתו. כל הדאגות והחישובים שלו היו טעות. הקדוש ברוך הוא רצה לתת לו חנות יותר מוצלחת ויותר מבורכת.

אם החנות החדשה לידו לא היתה נפתחת, היה עליו לעזוב את החנות הישנה בתום השכירות ולהתחיל את הכל מהתחלה. לפתוח חנות במקום אחר, למכור במחירים זולים במיוחד כדי למשוך לקוחות, ומי מבטיח לו שהיה מצליח?

ה' יתברך ריחם עליו ונתן לו הכל כבר מוכן. הוא קיבל את החנות החדשה עם הלקוחות הקבועים שלו, כשהיא כבר מבוססת ומניבה רווחים יפים.

להלן סיפור המעובד מתוך הספר 'משכני אחרך'. ניתן ללמוד ממנו כי כל מה שה' עושה - זה לטובה. גם אם, חלילה, נראה לנו כי אנחנו נפגעים מאותו מהלך, הרי שבסופו של דבר נגלה, כי הדבר היה לטובתנו ולתועלתנו.

ליהודי אחד בניו יורק היתה חנות של יינות ומשקאות חריפים. החנות ב"ה הניבה רווחים יפים, והוא כלכל את בני ביתו בנחת ובכבוד.

יום אחד הגיע גוי עשיר. הוא קנה בניין גדול שסמוך לחנותו של היהודי. העשיר פתח שם חנות מפוארת של משקאות חריפים.

בחנות החדשה היה מבחר גדול של יינות ומשקאות חריפים. לרגל פתיחת החנות המחירים היו זולים משמעותית מהמחיר בחנות של היהודי.

העשיר היה יכול להרשות זאת, אולם מיודענו לא היה יכול לעמוד בכך. כתוצאה מכך, קונים רבים עזבו את החנות של היהודי ועברו לקנות בחנות החדשה.

החנות של היהודי צברה כל חודש עוד ועוד הפסדים. מעט מאוד אנשים נכנסו לחנות, ופעמים רבות אף יצאו בידיים ריקות.

מיודענו המשיך להחזיק את החנות ולשלם את דמי השכירות הגבוהים, למרות שהתקשה בכך מאוד. הוא קיווה, שיבוא ימים טובים יותר.

יום אחד, כשהיהודי ישב בחנות הריקה מקונים ומתפלל בלב נשבר, נכנס לחנות אדם לבוש בגדים יקרים. הוא הודיע לו, שעליו לפנות את החנות בתוך פרק זמן קצר.

"מה פירוש?" הסוחר מחה. "אני שוכר את החנות הזאת כבר שנים לא מעטות. איזה זכות יש לך לסלק אותי מהמקום?"

אותו אדם הודיע לו: "אני קניתי את החנות הזאת, וגם את שאר החנויות שנמצאות בבניין הזה. אני לא מתכוון לחדש לך את השכירות. בסוף תקופת השכירות עליך לעזוב את המקום ולחפש לך מקום אחר".

הסוחר היה שבור לחלוטין. אם חשב לפני כן, שהמצב גרוע, כעת התברר לו, שהמצב גרוע הרבה יותר...

הסוחר החליט לשוב לביתו, שם יוכל לתת פורקן לכאבו ולצער. הדרך מחנותו לביתו עברה בסמוך לחנות החדשה. מאז שנפתחה החנות ההיא, הסוחר הלך תמיד בדרך עוקפת, כדי לא לראות את ההצלחה הגדולה של החנות. היה קשה לו לראות את הקונים הרבים. במיוחד אלו, שפעם היו הלקוחות הקבועים שלו, ועכשיו הם נכנסים לחנות החדשה ויוצאים עם שקיות מלאות במשקאות חריפים.

הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל	הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל	ולד יחיא בן יוסף ז"ל
פואד אברהם בן רג'ינה ז"ל	מאיר מורד בן שושנה ז"ל	יצחק בן ברוק דב ז"ל
אביבה בת איירין ע"ה	זהבה בת שושנה רייזל ע"ה	מאירה בת יפה ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל	עמירם בן דבורה ז"ל	אביגדור בן ג'ולי ז"ל
יצחק בן חביבה ז"ל	סעידה בת תופחה ע"ה	ר' שאול בן סילביה זצ"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל	מזל בת שמעון ע"ה	שני בת אסתר ע"ה
דב בן יצחק ז"ל	יוסף בן מרים נוסרת ז"ל	מסודי בת חביבה ע"ה
סוליקה בת עישה ע"ה	יעקב בן אסתר ז"ל	אסתר בת גולה גאולה ע"ה
סלים בן פרחתה ז"ל	רחל רפאת בת השמת ע"ה	יוסף בר סעדה ז"ל
יעקב בן סלימה ז"ל	לטיף בן פרחתה ז"ל	שלום בן אסתר ז"ל
ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה	דניאל רפאל בן חגית ז"ל	מרים בת שרה ע"ה
מישא אסתר בת זרה ע"ה	יהודה בן סעידה ז"ל	אביבה לוי ע"ה
אברהם בן טובה ז"ל	עפאת בת השמת ע"ה	כל נשמות עם ישראל



הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל	הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל
רחמים בן רחל ז"ל	מסעוד בן יקוט ז"ל
חיים משה גרשון בן שלמה יחזקאל ז"ל	שמואל בן רבקה ז"ל
ר' עוליאל ישעיה בן סטה מקנין זצ"ל	רפאל בן אסתר ז"ל
דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל	אביחי בן אסתר ז"ל
צדיק חכם בן חזלה ז"ל	נעימה בת גורג'יה ע"ה
דוד בר חסיבה ז"ל	חי זיזי בן קלרה ז"ל
חווה בת יעקב צבי ע"ה	ר' יצחק בן מסעודה קדוש ז"ל
יצחק יצחק בן רחל ז"ל	אסתר בת נעמי ע"ה
ברכה בת מרדכי ע"ה	ר' דב בן בנימין אלתר ז"ל
יעקב בן נעמה ז"ל	אורה בת נעימה ע"ה
שרה בת מורברי רחל ע"ה	דוד יצחק בן פרחתה ז"ל
אלון בן סעדה ז"ל	גורג'יה בת נעימה ע"ה